

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.312 van 22 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 juli 2007 houdende de weigering van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CHABOT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 26 februari 2007 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te Moskou een aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in.

1.2. Op 19 juli 2007 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist het gevraagde visum niet toe te staan.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Op 06/03/2007 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw V.(…) A.(…);

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat 21/07/2006 werd afgesloten met de heer K.(…) G.(…);

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- Beide echtgenoten leerden elkaar kennen in december 2004. Mevrouw was op bezoek bij vrienden in België.
- Na deze eerste kennismaking zou de aanvraagster onmiddellijk bij de heer K.(…) hebben verbleven.
- Volgens de aanvraagster zagen ze elkaar 3 maal voor het huwelijk: 1 maal toen zij naar België afreisde en 2 maal toen de heer K.(…) naar Rusland afreisde. Echter tijdens het verhoor in België spreekt meneer er niet van dat hij voor het huwelijk naar Rusland is geweest.
- Uit het paspoort van de aanvraagster blijkt dat ze in tussentijd naar andere Europese landen trok.
- Afwezigheid van gemeenschappelijke taal: de heer K.(…) verklaart dat er Engels wordt gesproken maar noch mevrouw noch meneer spreken dit volledig. Uit het verslag van de ambassade blijkt dat de aanvraagster enkel Russisch spreekt. Net zoals de heer K.(…), verklaart ook mevrouw dat ze een woordenboek gebruiken om met elkaar te communiceren.
- Het huwelijk werd mogelijk bemiddeld door een vriend dewelke ook met een Russische dame gehuwd is.
- Sinds hun huwelijk in 2006 zag het koppel elkaar niet meer terug.
- Voor de aanvraagster betreft dit reeds het vierde huwelijk. Het valt daarbij op dat de vrouw nog steeds de naam draagt van haar tweede echtgenoot.

Overwegende dat op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen stelt dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het hier om een schijnhuwelijk gaat uit hoofde van de vrouw. Op 16/07/2007 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk (AN.SCH.171-07).

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen V.(…) A.(…) en K.(…) G.(…) niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.
(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 24, 25, 27, § 1, en 31 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), alsmede van het artikel 184 van het Burgerlijk Wetboek. Zij betoogt dat het enkel de bevoegdheid is van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, die zich kan laten bijstaan door het Openbaar Ministerie, om de nodige onderzoeken in te stellen en de juistheid van de te erkennen en over te schrijven huwelijksakte na te gaan. Verder licht zij toe dat het huwelijk effectief werd erkend door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en dat bijgevolg de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsregels miskent door alsnog deze erkenning in twijfel te trekken. Zij benadrukt dat indien men zich wil verzetten tegen een huwelijk een vordering tot nietigverklaring dient te worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.

De Raad wijst er op dat artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR het volgende bepaalt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden op gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot “de-plano-erkenning” toevertrouwt aan “alle overheden”, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde Ambtenaar van de Burgerlijke Stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, er niet aan in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. In het door verzoekster gevoegde advies van het Openbaar Ministerie wordt bovendien bevestigd dat andere bestuurlijke overheden dan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand er, in het kader van hun specifieke bevoegdheden, punctueel kunnen toe geroepen worden een buitenlandse akte van de burgerlijke stand te beoordelen.

In zoverre verzoekster nog stelt dat de materiële motiveringsplicht geschonden is doordat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het huwelijk niet erkend wordt, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken wordt immers niet gesteld dat het huwelijk niet erkend werd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand doch slechts dat het bestuur dat bevoegd is voor de afgifte van een visum gezinshereniging weigert het huwelijk te erkennen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op een recht op gezinshereniging aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken weigert om het door haar met een Belgische onderdaan afgesloten huwelijk te erkennen. Voorts worden de redenen aangegeven waarop het bestuur zich baseert om tot de weigering van de erkenning van het huwelijk te besluiten. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wetsbepalingen. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoekster kan trouwens bezwaarlijk voorhouden de motieven van de bestreden beslissing niet te kennen, aangezien zij deze bespreekt in haar verzoekschrift.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de motiveringsplicht geschonden is nu niet werd geuid waarom men afwijkt van de visie van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd gesteld beschikt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken immers, binnen het kader van de uitoefening van de hem door de wetgever toevertrouwde bevoegdheden, over de mogelijkheid om een huwelijk al dan niet te erkennen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing met precieze en concrete elementen geuid waarom het huwelijk niet erkend wordt en bijgevolg geen recht opent op een gezinshereniging. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden onwetend te zijn inzake de redenen die het bestuur er toe brachten een ander standpunt in te nemen dan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

In de mate dat verzoekster laat uitschijnen niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die verweerder opnam in de bestreden beslissing om te besluiten dat het huwelijk niet erkend kan worden verwijst de Raad naar zijn beperkte rechtsmacht. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Zoals reeds werd vastgesteld, is de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken bevoegd de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit

impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

Ambtshalve wordt besloten dat in de mate dat het middel inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.